

Fimmtudaginn 18. febrúar 1993.

Nr. 272/1990. **Gunnhildur Ragnarsdóttir**

(Jón Oddsson hrl.)

gegn

Valdimar I. Sigurjónssyni

(Kjartan Ragnars hrl.)

og gagnsök.

Óvígð sambúð. Búskipti.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Guðrún Erlendsdóttir, Garðar Gíslason, Gunnar M. Guðmundsson og Haraldur Henryrson og Björn Þ. Guðmundsson prófessor.

Aðaláfrýjandi skaut máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 11. júlí 1990. Hann gerir þessar dómkröfur:

Aðalkrafa: „að viðurkennt verði, að hluti aðaláfrýjanda við skipti á félagsbúi hennar og gagnáfrýjanda verði 94,388% eignarhluti hennar í íbúðinni að Breiðvangi 24 í Hafnarfirði, 4. hæð til vinstri, en að hluti gagnáfrýjanda verði talinn 5,612%, að aðaláfrýjandi verði ein talin eigandi bifreiðarinnar R-39090 og að innstæða á gjaldeyrisreikningi nr. 280534 við Sparisjóð Kópavogs sem og gjaldeyrisreikningurinn verði viðurkennd eign aðaláfrýjanda einnar, en innstæða reikningsins nam þann 31. 12. 1988 G.B.P. 1.661,71 (með vöxtum).

Varakröfur: að viðurkenndur verði 75,6% eignarhluti aðaláfrýjanda í ofangreindri íbúð að Breiðvangi 24 í Hafnarfirði, enda verði gagnáfrýjanda gert að greiða upp að fullu skuld vegna láns Byggingarsjóðs ríkisins skv. veðskuldabréfi, út gefnu af gagnáfrýjanda 1. ágúst 1986, upphaflega að fjárhæð kr. 526.000,00. Í varakröfu eru sömu kröfur og í aðalkröfum varðandi ofangreinda bifreið og gjaldeyrisreikning.

Prautavarakröfur: að viðurkenndur verði 65,411% eignarhluti aðaláfrýjanda í ofangreindri íbúð, enda verði gagnáfrýjanda gert að greiða upp að fullu skuld vegna ofangreinds láns við Byggingarsjóð ríkisins skv. veðskuldabréfi, út gefnu af gagnáfrýjanda 1. ágúst 1986, upphaflega að fjárhæð kr. 526.000,00.

Í þrautavarakröfum eru kröfur óbreyttar frá aðalkröfum, að því er varðar tilgreinda bifreið og gjaldeyrisreikning.

Ýtrustu þrautavarakröfur: Að viðurkennd verði önnur eignahlutföll aðila í áðurgreindri íbúð, en kröfur varðandi bifreiðina og gjaldeyrisreikninginn þær sömu og í aðalkröfum.“

Í öllum tilvikum gerir aðaláfrýjandi þær dómkröfur, að gagnáfrýjanda verði gert að greiða aðaláfrýjanda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Gagnáfrýjandi áfrýjaði málinu með stefnu 9. ágúst 1990. Hann krefst þess, að hinn áfrýjaði úrskurður verði staðfestur um annað en málskostnað, en krafist er málskostnaðar úr hendi aðaláfrýjanda í héraði og fyrir Hæstarétti. Fyrir Hæstarétti gerði gagnáfrýjandi upphaflega kröfu um leigugjald úr hendi aðaláfrýjanda fyrir afnot íbúðarinnar, en féll frá þeirri kröfu við munnlegan málflutning.

Óvígð sambúð málsaðila hófst 2. nóvember 1984 í leiguíbúð að Hjallabraut 19, Hafnarfirði, en lauk 29. september 1988 að Breiðvangi 24, Hafnarfirði. Þar höfðu aðilar keypt íbúð 24. júní 1986. Við kaup íbúðarinnar höfðu aðilar orðið ásátt um, að aðaláfrýjandi skyldi eiga 60% hluta hennar og gagnáfrýjandi 40%. Var það skráð í kaupsamningi og honum þannig þinglýst. Á skattframtölum aðila hefur íbúðin verið eignfærð í þessum hlutföllum. Þegar þetta er virt, ber aðaláfrýjandi sönnunarbyrði um, að raunveruleg fjárframlög aðila til íbúðarkaupanna hafi verið með þeim hætti, að eignarhluti hennar í íbúðinni eigi að vera meiri en 60%. Sú sönnun hefur eigi tekist. Ber því að fallast á niðurstöðu skiptaréttar um skiptingu eignarhluta aðila í íbúðinni og skiptingu skulda.

Með vísan til forsendna úrskurðar skiptaréttar ber að fallast á þá niðurstöðu hans, að innstæða á gjaldeyrisreikningi nr. 280534 í Sparisjóði Kópavogs sé eign aðila að jöfnu.

Í ljós er leitt í málinu, að aðaláfrýjandi festi ein kaup á bifreiðinni R-39090 án atbeina gagnáfrýjanda, útvegaði fé í útborgun, gaf ein út veðskuldabréf fyrir eftirstöðvum, sá ein um rekstur bifreiðarinnar að öllu leyti, taldi hana ein fram á skattskýrslum sem eign sína og greiddi ein upp veðskuldabréfið. Samkvæmt þessu verður ekki séð, að gagnáfrýjandi hafi nokkurn hlut átt í kaupum bifreiðar þessarar, og ber því að telja hana eign aðaláfrýjanda einnar.

Ákvæði hins áfrýjaða úrskurðar um málskostnað er staðfest.

Eftir þessum málalokum er rétt, að gagnáfrýjandi greiði aðal-
áfrýjanda 60.000 krónur upp í málskostnað fyrir Hæstarétti.

D ó m s o r ð:

Aðaláfrýjandi, Gunnhildur Ragnarsdóttir, verður ein eigandi
bifreiðarinnar R-39090.

Að öðru leyti ber að staðfesta hinn áfrýjaða úrskurð um
skiptingu eigna og skulda.

Ákvæði úrskurðarins um málskostnað er staðfest.

Gagnáfrýjandi, Valdimar I. Sigurjónsson, greiði aðaláfrýj-
anda 60.000 krónur upp í málskostnað fyrir Hæstarétti.

Úrskurður skiptaréttar Hafnarfjarðar 30. maí 1990.

Mál þetta var tekið til úrskurðar að loknum munnlegum málflutningi 15.
maí 1990.

Sóknaraðili, Gunnhildur Ragnarsdóttir, kt. 191153-4999, Þórufelli 4,
Reykjavík, hefur gert eftirfarandi kröfur: aðallega, að viðurkenndur verði
94,388% eignarhluti sinn í íbúð að Breiðvangi 24, Hafnarfirði, 4. hæð t.v.,
til vara, að viðurkenndur verði 75,6% eignarhluti sinn í íbúðinni, enda
greiði varnaraðili upp að fullu lán við Byggingarsjóð ríkisins, útg. 1. 8.
1986, -til þrautavara, að viðurkenndur verði 65,411% eignarhluti sinn, enda
greiði varnaraðili upp að fullu lán við Byggingarsjóð ríkisins, -til ytrustu
þrautavara, að skiptaréttur úrskurði aðra eignaskiptingu. Í öllum tilfellum
krefst sóknaraðili þess, að hún verði ein talin eigandi að bifreiðinni R-39090
og að gjaldeyrisreikningur nr. 280534 við Sparisjóð Kópavogs verði talinn
eign hennar einnar. Þá krefst sóknaraðili málskostnaðar úr hendi varnar-
aðila skv. fram lögðum málskostnaðarreikningi, þó eigi lægri en skv. gjald-
skrá Lögmannafélags Íslands.

Varnaraðili, Valdimar Sigurjónsson, kt. 060151-3349, Hjallabraut 19,
Hafnarfirði, krefst þess, að 40% brúttóandvirðis íbúðarinnar að Breiðvangi
24 verði talin sín eign, þ. e. söluandvirði án tillits til áhvílandi veðskulda
nema skuldar á 1. veðrétti, láns við veðdeild Landsbanka Íslands, útg. 21.
11. 1975. Þá krefst hann 50% andvirðis bifreiðarinnar R-39090 og innstæðu
á gjaldeyrisreikni 280534 í Sparisjóði Kópavogs. Þá krefst hann þess, að
sóknaraðila verði úrskurðað skylt að greiða sér hæfilegt leigugjald fyrir af-
not íbúðarinnar frá 1. október 1988, uns hún rýmir íbúðina eða leysir til
sín eignarhluta varnaraðila. Til vara krefst hann, að skiptaréttur úrskurði
aðra skiptingu, sem taki mið af fjárframlögum aðila í eignamyndun þeirra.

Þá krefst hann, að sóknaraðila verði gert að greiða varnaraðila málskostnað skv. fram lögðum reikningi eða skv. texta LMFÍ.

II.

Málavextir eru þeir, að árið 1984 hófu aðilar máls þessa sambúð. Í fyrstu tóku aðilar á leigu íbúð, en með kaupsamningi, ds. 24. 6. 1986, keyptu þau íbúð að Breiðvangi 24 í Hafnarfirði. Í kaupsamningi var tiltekið, að sóknaraðili skyldi eiga 60%, en varnaraðili 40%. Sambúð aðila lauk síðan í september 1988, en þá fluttist varnaraðili af heimilinu. Fyrir sambúðina átti sóknaraðili íbúð að Þórufelli 4, Reykjavík, en varnaraðili 50% í íbúð að Hjallabraut 19, Hafnarfirði. Báðir aðilar voru svo til skuldlausir. Peninga eign aðila var hins vegar lítil við upphaf sambúðar.

Aðilar gáfu skýrslu fyrir skiptarétti Hafnarfjarðar 5. apríl 1990.

Sóknaraðili kveður það hafa orðið samkomulag aðila í milli, að hún skyldi eiga 60%, en varnaraðili 40%. Það hafi þó ekki verið gert skv. framlagi hvors um sig. Hún kveðst hafa lagt mun meira í íbúðina. Íbúðin var keypt á 2.800.000 kr. Þar af voru yfirteknar skuldir 69.540,30 kr. Samtals átti að greiða með fjórum greiðslum, hinni síðustu 25. 3. 1987, 1.975.000 kr., en 755.459,70 kr. voru settar á skuldabréf til fjögurra ára. Sóknaraðili kveður móður sína hafa útvegað lán frá Byggingarsjóði ríkisins, 526.000 kr., enda þótt lánið hafi verið tekið í nafni varnaraðila. Nánar aðspurð um lán þetta, þ.e., hvort varnaraðili hafi ekki tekið lán þetta, neitaði hún því og kvað hann eingöngu hafa „lánað“ nafn sitt. Þá kveður sóknaraðili móður sína hafa fengið lán frá Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins, 500.000 kr. sem hún hafi notað í íbúðarkaupin. Þá kveður sóknaraðili móður sína hafa lánað sér 300.000 kr. og son sinn 100.000 kr. Varnaraðila kveður hún hafa greitt 157.140 kr. Afgang hafi hún átt á sparifjárreikningum. Sóknaraðili kvaðst hafa hugsað 40% eignarhluta varnaraðila til kominn vegna framlags hans, 157.140 kr., og að hann myndi greiða af lánum þeim, sem hún tæki.

Af skuldabréfinu var greitt einu sinni á ári, í fyrsta sinn 1. 8. 1987. Sóknaraðili kveður sig eina hafa greitt fyrstu tvær greiðslurnar með því að taka út fé af sparifjárreikningum, en einnig hafi móðir sín lánað sér 100.000 kr. Þriðju greiðsluna, þ. e. 1. 8. 1989, kveður sóknaraðili hafa verið greidda þannig, að hún greiddi 60%, en varnaraðili 40%. Sóknaraðili kveðst ein hafa greitt af láni því, sem þau yfirtóku, og af láninu við Byggingarsjóð ríkisins, sem tekið var í nafni varnaraðila. Lagði sóknaraðili fram ljósrit af bankareikningum sínum, sem sýna úttektir af þeim í samræmi við greiðslur á lánum.

Sóknaraðili kveður þá peninga, sem voru á tveimur sparifjárreikningum sínum, þ. e. bókum nr. 6252 og nr. 401958 hjá Sparisjóði vélstjóra, hafa

eingöngu verið fé, sem hún hafi fengið greitt frá Tryggingastofnun ríkisins, þ. e. meðlög og mæðralaun með tveimur börnum sínum. Aðeins annað barnið var þó á heimili aðila. Einnig kveður hún sig hafa átt fjóra aðra reikninga hjá Sparisjóði Kópavogs, reikninga nr. 60009, 430450, 430449 og 430460. Reikningar þessir voru stofnaðir, eftir að sambúð hófst.

Sóknaraðili kveður varnaraðila aldrei hafa lagt neitt til heimilisins. Þeir peningar, sem hann hafi unnið fyrir, hafi eingöngu farið í einkaneyslu hans.

Varnaraðili kveður sig og sóknaraðila hafa gert það samkomulag á þeim tíma, er kaupsamningurinn var gerður, að sóknaraðili yrði talinn eigandi að 60%, en hann að 40%. Hafi það samkomulag verið gert að vel athuguðu máli og byggst á áætluðu framlagi hvors um sig, þ. á m. hafðar í huga væntanlegar tekjur hvors um sig svo og lánamöguleikar. Hafi aðalástæðan fyrir þessari skiptingu þó verið sú, að sóknaraðili hafi getað útvegað lán frá Lífeyrissj. starfsmanna ríkisins, 500.000 kr., sem móðir hennar reyndar sá um að taka, en það lán hvíldi ekki á íbúðinni.

Varnaraðili kveður tekjur sínar hafa verið mun hærri en sóknaraðila þau ár, sem sambúðin varaði.

Skv. skattframtölum árin 1985 - 1989 kemur fram, að launatekjur sóknaraðila árin 1984 - 1988 eru samtals 1.623.478 kr. Meðlög og mæðralaun, sem varnaraðili fékk þessi ár, námu samtals 869.973 kr., svo að samtals fékk sóknaraðili 2.493.451 kr. Tekjur varnaraðila þessi sömu ár voru skv. skattframtölum samtals 3.455.569 kr.

Varnaraðili kveður sóknaraðila hafa séð um öll fjármál og bókhald heimilisins. Þannig hafi sóknaraðili fengið laun sín til ráðstöfunar um hver mánaðamót. Hún hafi síðan ráðstafað þeim til þarfa heimilisins, þ. á m. til greiðslu afborgana á kaupsamningi, greitt reikninga og fleira. Það, sem afgang hafi verið hverju sinni, hafi hún lagt inn á bankareikninga á sínu nafni.

Sóknaraðili kvaðst hafa séð að öllu leyti um fjármál heimilisins. Hún kvaðst hafa skrifað út ávísanir af tékkareiknigi varnaraðila í Samvinnubankanum, en inn á þann reikning fóru öll laun hans til ársins 1987. Hún kvaðst þó eingöngu hafa skrifað út ávísanir, þegar varnaraðila hafi vantað peninga. Hún fullyrti, að peningar varnaraðila hefðu aldrei farið í greiðslu á lánum eða öðrum reikningum né til heimilisrekstrar. Varnaraðili skipti um vinnu árið 1987, og fóru laun hans eftir það inn á bók nr. 39834 hjá Sparisjóði Hafnarfjarðar. Ljóst er, að sóknaraðili tók einnig peninga út af þeirri bók.

Hinn 30. desember 1987 pantaði sóknaraðili bifreið af Súbarú-gerð af Hagporti sf. Um var að ræða svonefndar „vatnstjóns“-bifreiðar. Þann dag greiddi hún staðfestingargjald, 300.000 kr. Bifreiðina fékk hún síðan afhenta 2. febrúar 1988 og greiddi þá 100.000 kr., auk þess sem hún

skrifaði undir skuldabréf, að fjárhæð 221.310 kr., sem greiða skyldi mánaðarlega næstu tólf mánuði.

Sóknaraðili kveður sig eina hafa keypt umrædda bifreið. Hún hafi greitt bifreiðina með aðstoð móður sinnar og af sjálfsaflafé. Skuldabréfið kveðst hún hafa greitt ein, en a. m. k. fimm síðustu greiðslur hafi verið greiddar eftir sambúðarslit.

Móðir sóknaraðila kom fyrir réttinn. Hún kvað fyrstu greiðslu, þ. e. 300.000 kr., hafa verið „skrapaða saman“ í fljótheitum. Peningarnir hefðu komið frá fyrirtæki sínu, sóknaraðila sjálfum og börnum hennar. Varnaraðili hefði ekki komið þar nærri.

Varnaraðili kveðst hafa verið með í ráðum, er bifreiðin var keypt. Hann muni þó ekki, hvernig bifreiðin hafi verið greidd, enda hafi sóknaraðili ein séð um fjármálin. Varnaraðili kvað það þó vera sinn skilning, að hann ætti helming í bifreiðinni og bifreiðin verið greidd af sínum launum.

Hinn 21. febrúar 1986 stofnaði sóknaraðili gjaldeyrisreikning nr. 280534 hjá Sparisjóði Kópavogs, en innstæða á honum 31. desember 1988 var GBP 1.661,71

Sóknaraðili telur þennan reikning vera sína eign einnar. Hún kveður reikning þennan hafa orðið til með því, að hún hafi ásamt varnaraðila farið til Kanada í júlí 1984. Hún hafi keypt erlendan gjaldeyri, áður en hún fór, og hafi þetta verið afgangur af honum. Hugsanlegt sé þó, að varnaraðili hafi átt einn eða tvo ferðatékka, þegar hún stofnaði reikninginn, en ekki man hún fjárhæðina á þeim.

Varnaraðili kveðst hafa átt gjaldeyri fyrir, þegar þau fóru ferðina til Kanada. Það hafi bæði verið afgangur af gjaldeyri frá fyrri ferðum sínum erlendis, en jafnframt hafi hann verið búinn að kaupa gjaldeyri. Þá kveður hann móður sína hafa gefið sér gjaldeyri sumarið 1984, áður en þau fóru í ferðina. Ekki man hann, hve mikil fjárhæð það var. Ekki kveðst hann geta fullyrt, að hann hafi átt einn allan þann gjaldeyri, sem lagður var inn á reikninginn. Kvað hann hugsanlegt, að sóknaraðili hefði átt einhvern gjaldeyri eftir ferðina.

Móðir varnaraðila kom fyrir réttinn og staðfesti, að hún hefði gefið honum gjaldeyri sumarið 1984. Ekki mundi hún fjárhæðina nákvæmlega, en hélt, að það hefðu verið u. þ. b. USD 850 og NK 750.

Varnaraðili kveður samkomulag hafa orðið um skiptingu lausafjár í réttarhaldi skiptaréttar Hafnarfjarðar 4. október 1989. Þá hafi jafnframt verið bókað, að aðilar væru sammála um, að íbúðin yrði sett í sölu og sóknaraðili hefði hana til umráða endurgjaldslaut á meðan, en tæki að sér að sýna hana.

Varnaraðili segir sóknaraðila ekki hafa staðið við þetta samkomulag. Þessu til staðfestingar lagði hann fram bréf frá fasteignasölunum Magnúsi

Emilssyni og Sveini Sigurjónssyni, þar sem þeir lýsa yfir, að mjög örðuglega hafi gengið að fá að skoða íbúðina. Því kveðst varnaraðili gera kröfu um leigugjald frá 1. október 1988 og þar til sóknaraðili fer úr íbúðinni eða leysi til sín eignarhluta varnaraðila.

Í bréfi, sem lögmaður sóknaraðila ritaði lögmanni varnaraðila 30. janúar 1990, mótmælti hann sölunni. Taldi hann óeðlilegt, að íbúðin yrði seld, áður en úrskurður skiptaréttar lægi fyrir um eignaskiptingu.

III.

Sóknaraðili reisir kröfur sínar á því, að varnaraðili hafi ekkert lagt í kaupin á íbúðinni annað en 157.140 kr. Hún hafi séð um allar aðrar greiðslur vegna kaupsamningsins, auk þess sem hún hafi séð um greiðslur á öllum reikningum og um innkaup til heimilisins. Því beri ekki að taka tillit til skiptingarinnar, eins og hún kemur fram á kaupsamningi, þ. e. 60% og 40%. Telur sóknaraðili, að þinglýsingarreglur eigi ekki að hafa áhrif á kröfuréttarsamband þeirra. Þá telur sóknaraðili einnig, að sanngirnirök mæli með aðalkröfu sinni.

Varnaraðili reisir hins vegar kröfur sínar á því, að raunveruleg framlög sín hafi verið mun meiri en sóknaraðila. Tekjur sínar á sambúðartímanum hafi verið mun hærri en sóknaraðila. Sóknaraðili hafi þó einnig fengið greidd meðlög og mæðralaun með tveimur börnum sínum, en annað barnið hafi verið hjá þeim, og hafi greiðslur þessar varla verið meiri en það, sem kostar að framfæra barn. Telur því varnaraðili, að ekki verði litið á greiðslur þessar sem hennar einkaframlag, þegar metin séu fjárframlög aðila við eignarmyndun í sambúðinni. Þá telur varnaraðili sóknaraðila ekki hafa leitt að því minnstu líkur, að sparifé hennar sé frá henni komið, heldur hafi það fé, sem afgangur var hverju sinni, verið komið frá varnaraðila, enda þótt allir bankareikningar væru stofnaðir í nafni sóknaraðila.

Kröfu sína um hæfilegt leigugjald reisir varnaraðili á því, að samkomulag um endurgjaldslaus afnot væri úr gildi fallið. Því beri sóknaraðila að greiða leigu frá þeim tíma, að varnaraðili fluttist út.

Hvað bifreiðina varði, telur sóknaraðili sig eina hafa greitt bifreiðina, og því skuli hún teljast sín eign að fullu.

Varnaraðili telur, að sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á, að hún hafi ein greitt bifreiðina, og því sé eðlilegt, að andvirði hennar skiptist að jöfnu. Hið sama gildi um bifreiðina og íbúðina, að meta verði raunveruleg framlög aðila á sambúðartímanum.

Gjaldeyrisreikninginn kveður sóknaraðili hafa verið stofnaðan í sínu nafni og hafa alltaf hafa verið sína eign.

Varnaraðili kveðst hafa átt gjaldeyrinn fyrir sambúð, og því eigi hann að fá innstæðu hans að óskiptu.

Ekki er unnt að fallast á kröfur sóknaraðila, en hún telur, að hún hafi sýnt fram, á að hún hafi ein greitt allar afborganir af íbúðinni, af lánum og öðrum reikningum. Þegar litið er til tekna aðila á sambúðartímanum, er ljóst, að varnaraðili hefur haft mun meiri tekjur en sóknaraðili. Verður að álíta, að laun hans hafi runnið til heimilisins, þ. á m. til greiðslna af íbúðinni, enda hefur ekki verið sýnt fram á, að laun hans hafi runnið annað. Þykir sóknaraðili því ekki hafa sýnt fram á, að hún hafi í raun fjármagnað ein greiðslur af íbúðinni og af lánum á sambúðartímanum.

Í máli þessu gerðu aðilar kaupsamning, þar sem kveðið er á um, að sóknaraðili skuli eiga 60%, en varnaraðili 40%. Báðir aðilar hafa viðurkennt, að þau hafi rætt sérstaklega, hvernig eignarhlutföllum skyldi háttað, áður en gengið var frá kaupsamningi. Verður því að telja, að þarna hafi verið gerður gildandi samningur um eignarhlutföll.

Þegar íbúðin er keypt, eru aðilar búnir að vera í sambúð u. þ. b. tvö ár og ætla sér að kaupa saman íbúð og halda sambúð áfram. Bæði unnu úti og höfðu tekjur, sem þau hugðust leggja í kaupin á íbúðinni. Má gera ráð fyrir því, að aðilar hafi ætlað sér að ábyrgjast jafnt þau lán, sem tekin voru, að undanskildu láni frá Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins, sem hvíldi ekki á íbúðinni.

Sóknaraðili hefur ekki haldið því fram, að lán frá Byggingarsjóði ríkisins hafi verið framlag varnaraðila, heldur hafi hún sjálf séð um að fá það lán ásamt móður sinni, þó að varnaraðili væri skrifaður skuldari. Er því rétt, að báðir aðilar beri jafna ábyrgð á láni þessu svo og öðrum lánum hvílandi á íbúðinni.

Sóknaraðili hefur gert kröfu um, að bifreiðin R-39090 verði talin eign sín einnar. Varnaraðili hefur hins vegar krafist 50% af andvirði bifreiðarinnar. Þegar litið er til tekna aðila á sambúðartímanum, en jafnframt litið til þess, að sóknaraðili greiðir hluta af bifreiðinni, eftir að sambúð lýkur, er rétt að telja, að sóknaraðili eigi 54% eignarhlutdeild í bifreiðinni, en varnaraðili 46% eignarhlutdeild.

Báðir aðilar hafa krafist þess, að gjaldeyrisreikningur nr. 280534 í Sparisjóði Kópavogs verði talinn þeirra eign að fullu. Báðir aðilar hafa þó upplýst, að hugsanlegt sé, að hluti af gjaldeyrinum hafi verið í eigu hins aðilans, er reikningurinn var stofnaður árið 1986. Þó að reikningurinn sé á nafni sóknaraðila, er ljóst, að um er að ræða afgang af gjaldeyri, frá því að þau fóru saman til Kanada sumarið 1984. Báðir aðilar áttu gjaldeyri, er þau fóru utan, sóknaraðili ferðamannagjaldeyri, en varnaraðili gjaldeyri, sem hann hafði fengið að gjöf og hafði keypt. Þar sem aðilar hafa ekki getað sýnt fram á, hversu mikinn gjaldeyri þau áttu fyrir ferðina, og bæði hafa viðurkennt, að hugsanlegt sé, að hluti af gjaldeyrinum, sem þau komu

með heim, hafi verið í eigu hins, verður að telja, að eingarhlutdeild aðila í gjaldeyrisreikningnum sé jöfn.

Varnaraðili hefur gert kröfu um, að sóknaraðila verði úrskurðað skylt að greiða varnaraðila leigugjald fyrir afnot af íbúðinni frá 1. október 1988. Hafna ber þessari kröfu varnaraðila, því að ekki verður séð, að skiptaréttur geti úrskurðað um slíkar kröfur.

Rétt þykir með vísan til 178. gr. laga nr. 85/1936, að hvor aðila beri sinn kostnað af máli þessu.

Ingibjörg K. Þorsteinsdóttir, fulltrúi bæjarfógetans í Hafnarfirði, kvað upp úrskurð þennan.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Við skipti á félagsbúi aðila máls þessa skiptist íbúð á 4. hæð t. v. að Breiðvangi 24, Hafnarfirði, þannig, að eignarhluti sóknaraðila telst 60%, en eignarhluti varnaraðila 40%.

Áhvilandi skuldir á íbúðinni skiptast jafnt á milli aðila. Varnaraðili ber ekki ábyrgð á láni frá Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins, útg. 1. 10. 1986.

Bifreiðin R-39090 skiptist þannig, að hluti sóknaraðila telst 54%, en varnaraðila 46%.

Innstæða á gjaldeyrisreikningi nr. 280534 í Sparisjóði Kópavogs skiptist jafnt á milli aðila.

Kröfum varnaraðila um leigugjald vegna íbúðarinnar er hafnað.

Hvor aðila beri sinn kostnað af málinu.
